

Sygn. akt IV Pa 29/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2017r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Bogusław Łój spr

Sędziowie : Sędzia SO Hanna Rawska

Sędzia SR del Ewa Niezabitowska

Protokolant : st.sek.sąd.R.Duchnicka-Tylutka

po rozpoznaniu w dniu **23 maja 2017r. w Zielonej Górze**

na rozprawie

sprawy z powództwa **S. P.**

przeciwko **Przedsiębiorstwu (...) S.A. w Ż.**

o przywrócenie do pracy

na skutek apelacji **powoda**

od wyroku Sądu Rejonowego w Żarach IV Wydział Pracy

z dnia 21.12.2016r. (Sygn. akt IV P 37/16)

I. oddala apelację.

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

SSO Hanna Rawska SSO Bogusław Łój SSR del Ewa Niezabitowska

Sygn. akt IV Pa 29/17

UZASADNIENIE

Powód S. P. wniósł przeciwko Przedsiębiorstwu (...) S.A. w Ż. o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach pracy.

W odpowiedzi pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 21.12.2016 r., sygn. akt IV P (...), Sąd Rejonowy w Ż., IV Wydział P., oddalił powództwo (pkt I), zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów procesu – kosztów zastępstwa procesowego (pkt II); nie obciążył powoda kosztami sądowymi (pkt III).

Sąd Rejonowy ustalił, że S. P. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w Ż. od 20 kwietnia 2006r. na podstawie kolejnych umów o pracę, ostatniej z 12 lipca 2006 r. zawartej na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, ostatnio na stanowisku kierowca samochodu ciężarowego – operator koparko-ładowarki. Pełni funkcję przewodniczącego komisji zakładowej (...) funkcjonującej w pozwanej spółce.

W dniu 11 marca 2016r. powód stawił się w pracy o godz. 6:04. Miał tego dnia wykonywać pracę kierowcy. Pracodawca około godz. 7:00 zarządził badanie pracowników na zawartość alkoholu w organizmie. Badanie urzędzeniem pracodawcy wykazało u powoda o godz. 7:11 – 0,24 promila alkoholu we krwi. W związku z powyższym powód został przewieziony na Komendę Powiatową Policji w Ż., gdzie badanie przeprowadzone przez funkcjonariuszy Policji wykazało u powoda 0,21 promila alkoholu w organizmie o godz. 7:33 i 0,18 promila o godz. 7:36.

W dniu 14 marca 2016r. pozwana zwróciła się do reprezentującej powoda organizacji związkowej z informacją o zamiarze rozwiązania z powodem umowy o pracę. W dniu 16 marca 2016r. reprezentująca powoda organizacja związkowa poinformowała pozwaną, że „(...) nie zgadzają się z decyzją pracodawcy”.

W dniu 17 marca 2016r. powód otrzymał oświadczenie pozwanej o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Jako przyczynę pozwana wskazała w oświadczeniu ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych polegające na tym, iż w dniu 11 marca 2016r. przeprowadzone u powoda badania stanu trzeźwości wykazały 0,24 promila, a następnie 0,21 promila alkoholu w organizmie. Wskazała, że podstawę prawną decyzji stanowi art. 52§1 pkt 1 Kodeksu Pracy.

Sąd Rejonowy zważył, że powództwo było niezasadne.

Niesporny w sprawie był fakt przeprowadzenia w dniu 11 marca 2016r. przez pozwaną oraz funkcjonariuszy Policji badań na zawartość alkoholu w organizmie powoda. Sporne było natomiast, czy powód znajdował się w pracy w stanie nietrzeźwości bądź w stanie po użyciu alkoholu, czy zachowanie powoda stanowiło ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych i było wystarczającą podstawą dokonania rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, a także, czy decyzja pozwanej jest wadliwa z uwagi na nieprawidłowe przeprowadzenie procedury uzyskania zgody organizacji związkowej na zwolnienie powoda.

Sąd Rejonowy, dokonując ustalenia stanu faktycznego, kierował się brzmieniem przepisu art. 6 k.c. określającym rozkład ciężaru dowodowego w procesie cywilnym. Wziął pod uwagę przepis art. 232 k.p.c. i powołał się na zasadę kontrydiktoryjności.

Wobec nie złożenia przez strony dalszych wniosków dowodowych Sąd I instancji oparł się na dowodach przedstawionych przez strony.

Sąd ten ustalił stan faktyczny na podstawie częściowo zeznań powoda, przedstawiciela pozwanej, przesłuchanych świadków oraz dokumentów złożonych przez strony.

Sąd Rejonowy oddalił wniosek powoda o przesłuchanie w charakterze świadków W. J. (1), J. D. (1), T. R. (1), A. B., S. W. (1) i Z. K. (1) na okoliczność – czy z zachowania powoda w dniu 11 marca 2016r. wynikało, że znajduje się w stanie po użyciu alkoholu. W ocenie Sądu I instancji, przeprowadzenie ww. dowodu było zbędne wobec dysponowania wynikami badania na zawartość alkoholu w organizmie powoda. Ewentualne zeznania ww. osób wskazujące na niewyczucie przez nich od powoda alkoholu, nie przesądzałyby, że powód nie był co najmniej w stanie po użyciu alkoholu. Sąd Rejonowy oddalił również wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego oraz z dokumentów legalizacyjnych urzędnika, którym powód był badany w K.

Powiatowej Policji w Ż., albowiem wobec zeznań świadków M. K. i M. Ż., którzy potwierdzili, że ww. urządzenie posiadało ważną legalizację oraz wobec wyników przeprowadzonych badań w zestawieniu z czasem stawienia się powoda w pracy w dniu 11.03.2016r. przeprowadzanie ww. dowodów było zbędne i niepotrzebnie przedłużyłoby postępowanie.

Sąd I instancji dał wiarę zeznaniom powoda odnośnie okoliczności czasu stawienia się w pracy 11.03.2016 r., przeprowadzenia przez pracodawcę badań na zawartość alkoholu w jego organizmie, a następnie przeprowadzenia takich badań w Komendzie Powiatowej Policji w Ż. W tym zakresie zeznania powoda znalazły potwierdzenie w pozostałym zebranym materiale dowodowym. Sąd Rejonowy nie dał wiary tym zeznaniom powoda, w których wskazał na wyniki badania na K. Powiatowej Policji w Ż. oraz nie zażądał przez niego badania krwi z uwagi na zapewnienie policjanta, że „może śmiało prowadzić”. Wyniki badania zostały złączone do akt sprawy, a biorąc pod uwagę stwierdzony poziom alkoholu w organizmie powoda – 0,21 promila, nie jest wiarygodne aby funkcjonariusz policji wskazał powodowi, że „może śmiało prowadzić”.

Sąd Rejonowy dał wiarę przedstawicielowi pozwanej D. N. (1), albowiem jej zeznania znalazły potwierdzenie w zeznaniach przesłuchanych świadków oraz przedłożonych dokumentach.

Sąd ten dał wiarę zeznaniom przesłuchanych w toku postępowania świadków: B. S., B. A., M. Ż. i M. K. albowiem były w zasadniczych kwestiach zgodne, wzajemnie się potwierdzały i uzupełniały, a świadkowie nie mieli powodu do zeznawania niezgodnego z prawdą, narażając się na konsekwencje karne. Na autonomię i wiarygodność świadków wskazują pewne różnice w ich zeznaniach naturalne wobec subiektywności dokonywanych i zapamiętywanych spostrzeżeń i nie dotyczące kluczowych kwestii. Podnoszone przez powoda niezgodności w zeznaniach świadka B. S. z treścią notatki sporządzonej z kontroli przeprowadzonej przez pracodawcę, nie podważa w ocenie Sądu Rejonowego ich wiarygodności. Fakt dokonania przez pracodawcę drugiego badania na zawartość alkoholu, przed przewiezieniem powoda na K. Powiatową Policji w Ż. potwierdziła również przedstawiciel pozwanego. Nieujęcie wyniku tego badania w notatce służbowej, nie podważa wiarygodności zarówno zeznań ww. osób, jak i samej notatki odnośnie badania w wyniku którego u powoda stwierdzono 0,24 promila alkoholu w organizmie.

Sąd Rejonowy przyjął w poczet materiału dowodowego przedłożone przez strony dokumenty w tym zakresie, w jakim ich prawdziwość i poprawność sporządzenia nie została zakwestionowana.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie były przepisy art. 52 § 1 pkt 1, § 2 i § 3 k.p. oraz art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych – które to przepisy Sąd Rejonowy omówił, dochodząc do wniosku, że kluczowe było ustalenie, czy powód w dniu 11 marca 2016 r. dopuścił się naruszenia obowiązku należącego do jego obowiązków podstawowych, a jeśli tak - to czy w świetle ustalonego stanu faktycznego doszło do naruszenia, które mogło być uznane za naruszenie „ciężkie” i jednocześnie mogło uzasadniać skorzystanie przez pracodawcę z trybu zwolnienia z pracy przewidzianego w treści art. 52 § 1 pkt. 1 k.p. w zakresie wskazanym w pisemnym oświadczeniu woli pozwanego. Pracodawca jako przyczynę uzasadniającą rozwiązanie z powodem umowy o pracę we wskazanym trybie wskazał stawienie się w dniu 11 marca 2016 r. do pracy i przebywanie w tym dniu w pracy w stanie po spożyciu alkoholu.

W świetle art. 100 §2 pkt 3 k.p. nie ulega wątpliwości Sądowi I instancji, że wykonywanie pracy w stanie nietrzeźwości, czy w stanie po użyciu alkoholu stanowi rażące naruszenie zasad BHP.

Przytaczając przepisy ustawy z dnia 26.10.1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (art. 16, art. 17 ust. 1, art. 46 ust. 2), Sąd Rejonowy stwierdził, iż z dokonanych w sprawie ustaleń jednoznacznie wynika, że w dniu 11 marca 2016 r. powód naruszył pracowniczy obowiązek trzeźwości, albowiem stawił się w miejscu pracy w stanie co najmniej po użyciu alkoholu, bądź spożył alkohol w miejscu pracy wprowadzając się w stan co najmniej po użyciu alkoholu. Powód, jak wynika z jego zeznań i z raportu przedłożonego przez pozwaną spółkę, stawił się w pracy o godz. 6:04. Natomiast przeprowadzone badania na zawartość alkoholu w organizmie wykazały u niego 0,24 promila alkoholu o godz. 7:11, 0,21 promila alkoholu o godz. 7:33 i 0,18 promila alkoholu o godz. 7:36. Nie ulega zatem wątpliwości, że albo powód stawił się w pracy (o godz. 6:04) posiadając znacznie wyższy poziom alkoholu w organizmie – skoro po godzinie, o 7:11 urządzenie pracodawcy wykazało 0,24 promila, a po następnych 22 minutach urządzenie Komendy Powiatowej Policji w Ż. wykazało 0,21 promila alkoholu w organizmie powoda – albo powód spożywał alkohol już w miejscu pracy – co niezależnie od spowodowanego w ten sposób stężenia alkoholu w jego organizmie stanowiłoby ciężkie naruszenie jego podstawowych obowiązków pracowniczych.

Przepis art. 17 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi przerzuca na pracownika ciężar zaprzeczenia faktowi stawienia się do pracy po użyciu alkoholu bądź spożywania alkoholu w czasie pracy. W przypadku takiego podejrzenia pracownik ma bowiem prawo żądać ponownego badania urządzeniem elektronicznym lub badania krwi. Powód nie skorzystał z takiej możliwości, przeciwnie, podpisując się pod sporządzonym protokołem, zgodził się ze stwierdzonym wynikiem. Tłumaczenie powyższego wskazaniem przez funkcjonariusza Policji, że „śmiało może prowadzić” nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazany świadek nie potwierdził zeznań powoda w tym zakresie.

Nie zasługują również na uwzględnienie zastrzeżenia powoda odnośnie prawidłowości przeprowadzonych badań. Wyniki badań przeprowadzonych zarówno przez pozwaną, jak i funkcjonariuszy Policji potwierdzają stan po użyciu alkoholu u powoda. Zeznania świadków, co do sposobu przeprowadzenia badań również nie dają podstaw do przyjęcia, iż zostały one przeprowadzone w sposób nieprawidłowy. Skoro stan nietrzeźwości może być dowodzony wszelkimi środkami dowodowymi, to za wystarczające należy uznać wskazania urzędnika pracodawcy oraz Komendy Powiatowej Policji w Ż.. Na marginesie przy tym Sąd Rejonowy wskazał, że zarówno przedstawiciel powoda, jak i świadkowie B. A. i B. S. zeznały, że wyczuwały od powoda woń alkoholu.

Nie ulega wątpliwości Sądowi I instancji, że powodowi można przy tym zarzucić co najmniej rażące niedbalstwo – jeżeli przyszedł do pracy po spożyciu alkoholu, nie upewniwszy się wcześniej, co do jego poziomu w swoim organizmie, bądź winę umyślną, jeżeli spożywał alkohol już w miejscu pracy. Należy podkreślić, że pozwana spółka kładła szczególny nacisk na zachowanie trzeźwości przez pracowników, z uwagi na wypadki do których dochodziło z tego powodu. Powód, jako przewodniczący komisji zakładowej jednej z organizacji związkowych działających u pozwanego – (...) wiedział, jak dużą wagę do tej kwestii przykładają pozwana. Ponadto powód był zatrudniony na stanowisku kierowcy i taką pracę miał tego dnia wykonywać. Prowadzenie pojazdów mechanicznych nawet w stanie po użyciu alkoholu – co powoduje pogorszenie zdolności psychofizycznych, zwiększa ryzyko spowodowania bezpośredniego zagrożenia dla bezpieczeństwa swojego, jak i innych osób, nie wspominając, iż jest karalne. Tym większą starannością powód powinien wykazywać się odnośnie wyeliminowania ryzyka podejmowania pracy w stanie po użyciu alkoholu. Zachowanie powoda cechowało się zatem co najmniej rażącym niedbalstwem i wobec powyższego niewątpliwie stanowiło ciężkie naruszenie jego podstawowych obowiązków pracowniczych.

Odnośnie zarzutu naruszenia art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z 23.05.1991 r. o związkach zawodowych, Sąd Rejonowy stwierdził, że brak należytego sformułowania w piśmie pozwanego skierowanym do (...) nie spowodował w jakikolwiek sposób naruszenia prawa powoda wynikającego z ww. przepisów. Jak bowiem wynika tak z protokołu posiedzenia komisji zakładowej ww. organizacji związkowej, jak skierowanego do zarządu pozwanej, organizacja związkowa „nie wyraziła zgody” na rozwiązanie umowy z powodem, a zatem wypowiedziała się.

Natomiast decyzja organizacji związkowej w zaistniałej sytuacji nie mogła wiązać pracodawcy. Sąd podziela w tym zakresie argumentację zaprezentowaną w przez stronę pozwaną. Wykorzystywanie ochrony przewidzianej w art. 32 ww. ustawy o związkach zawodowych w przypadku ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych stanowi nadużycie prawa (art. 8 k.p.) i nie zasługuje na uwzględnienie.

Apelację od powyższego wyroku, działając przez pełnomocnika, złożył powód, zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o jego zmianę w całości poprzez przywrócenie powoda do pracy u pozwanej na dotychczasowe warunki pracy oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych, względnie o uchylenie wyroku w całości i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przed Sądem I instancji z orzeczeniem o kosztach postępowania za obie instancje.

Wyrokowi powód zarzucił naruszenie prawa materialnego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, jak również naruszenie przepisów postępowania i to w sposób mający wpływ na wynik sprawy, jak również błąd w ustaleniach faktycznych oraz niewłaściwą ocenę zebranego w sprawie materiału, a w szczególności:

1. niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 52 § 1 i § 3 k.p. poprzez uznanie za zgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia z powodem w sytuacji niedopuszczenia się przez powoda popełnienia czynu stanowiącego

ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych oraz pominięcie przy ocenie sprawy okoliczności zastosowania przez pozwanego trybu zwykłej konsultacji zamiaru rozwiązania stosunku pracy pracownikowi, którego stosunek pracy podlega szczególnej ochronie;

2. niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 8 k.p. poprzez bezpodstawne uznanie, że powód wykorzystuje wzmoczoną ochronę stosunku pracy niezgodnie z celem tej ochrony;

3. niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z 23.05.1991 r. o związkach zawodowych poprzez pominięcie przy rozpoznawaniu sprawy okoliczności:

- objęcia powoda wzmoczoną ochroną stosunku pracy oraz nieuzyskania przez pozwanego zgody właściwej zakładowej organizacji związkowej na rozwiązanie z powodem stosunku pracy;

- niewystąpienia pozwanego pracodawcy o udzielenie tej zgody, lecz jedynie zawiadomienie zakładowej organizacji związkowej o zamiarze rozwiązania stosunku pracy z powodem w trybie przepisu art. 52 § 3 k.p. – co stanowiło wadę formalną czynności pozwanej rozwiązania z powodem stosunku pracy;

4. niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 46 ust. 2 ustawy z 26.10.1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi poprzez bezpodstawne uznanie powoda za osobę pozostającą po użyciu alkoholu w sytuacji niewykazania powodowi stężenia we krwi od 0,2 <PROMIL> do 0,5 <PROMIL> alkoholu albo obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³;

5. niewłaściwe zastosowanie przepisów § 3-4 rozporządzenia Ministra Zdrowia z 11.12.2015 t. w sprawie badań na zawartość alkoholu w organizmie poprzez uznanie wyników badania powoda za materiał potwierdzający stan powoda po użyciu alkoholu bez przeprowadzenia wnioskowanego przez powoda dowodu z dokumentu legalizacji urządzenia oraz instrukcji jego obsługi – zawierającej wskazanie błędu pomiaru tego urządzenia oraz metodę pomiaru w celu oceny prawidłowości pozyskania wyników pomiaru oraz uznanie za dowód wyniku „badania” stanu trzeźwości powoda dokonanego przez pozwaną;

6. związany z zarzutem naruszenia prawa materialnego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na bezpodstawnym ustaleniu, że dwa badania zawartości alkoholu w organizmie powoda, przeprowadzone w Komendzie Powiatowej Policji w Ż. potwierdzają stan powoda po użyciu alkoholu;

7. naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nierozważenie w sposób wszechstronny zebranego w sprawie materiału:

- błędną i niezgodną z zasadami logicznego rozumowania ocenę dowodów mających związek z ustaleniem, czy w dniu 11.03.2016 r. powód pozostawał w stanie po użyciu alkoholu, a w szczególności zeznań świadka M. K. co do okoliczności badania powoda na zawartość alkoholu w organizmie, typu urządzenia oraz właściwej metody pomiaru oraz wyników pomiaru oraz interpretacji tych wyników;

- błędną i niezgodną z zasadami logicznego rozumowania ocenę zeznań świadka M. Ż. w zakresie uznania, że z tych zeznań wynika stan powoda po użyciu alkoholu;

- błędną i niezgodną z zasadami logicznego rozumowania ocenę zeznań powoda, w których wskazał, że nie pozostawał po użyciu alkoholu oraz podał przyczyny niepoddania się badaniu zawartości alkoholu w organizmie poprzez badanie krwi;

8. naruszenie przepisu art. 232 w zw. z art. 217 k.p.c. poprzez uniemożliwienie powodowi wykazania niepozostawania w dniu 11.03.2016 r. w stanie po użyciu alkoholu przez oddalenie jego wniosków dowodowych – o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów legalizacji i instrukcji obsługi urządzenia, którym u powoda był badany stan trzeźwości w Komendzie Powiatowej Policji w Ż., dowodu z zeznań świadków: W. J. (1), J. D. (1) i T. R. (1) w sytuacji uwzględnienia przy rozpoznawaniu sprawy treści zeznań B. A. i B. S. co do wyczuwalnej u powoda woni alkoholu

oraz dowodu z opinii biegłego – niezbędnej w sytuacji znaczących różnic wskazania wyników dwóch pomiarów stanu trzeźwości w krótkim odstępie czasu;

9. naruszenie przepisu art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku dowodów na których Sąd Rejonowy oparł ustalenie faktu pozostawania powoda w stanie po użyciu alkoholu w sytuacji istnienia dowodu w postaci wyniku drugiego badania powoda urządzeniem w Komendzie Powiatowej Policji w Ż., z którego wynika, że powód nie pozostawał w stanie po użyciu alkoholu.

W uzasadnieniu znalazło się rozwinięcie powyższych zarzutów.

W odpowiedzi na apelację pozwana, działając przez pełnomocnika, wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne według norm przepisanych. Zdaniem pozwanej, wyrok Sądu Rejonowego jest w pełni prawidłowy. Brak jest podstaw do spostrzeżenia uchybień w procesowaniu tegoż Sądu, eksponowanych przez skarżącego w wywiedzionej apelacji. Sąd I instancji w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku całego postępowania, na ich podstawie prawidłowo ocenił, iż powództwo z którym wystąpił powód nie zasługuje na uwzględnienie. Ocena prawna zawarta w rozstrzygnięciu Sądu I instancji obejmująca dokonaną przez ten Sąd wykładnię zastosowanych przepisów prawa materialnego i procesowego nie budzi zastrzeżeń.

Sąd Okręgowy ustalił , co następuje.

Dokładność pomiaru alkometru L., użytego przez pozwaną do przebadania powoda w dniu 11.03.2016 r., wynosi +/- 0,01 % (setne części).

Błąd pomiarowy alkometru, którym przebadano powoda w dniu 11.03.2016 r. na K., w zakresie stężeń 0,05 mg/l ÷ 0,40 mg/l jest mniejszy od ± 0,02 mg/l.

Oba urządzenia były sprawne i przystosowane do użytku w dniu 11.03.2016 r. Posiadały niezbędną dokumentację techniczną.

dowód: - opis techniczny i instrukcja obsługi alkometru A2.0/4l, decyzja

Prezesa Głównego Urzędu Miar z dnia 18.01.2006 r., deklaracja

zgodności nr 3/16/07/10, certyfikat akredytacji nr AP 105, książka

przyrządu, zaświadczenie o przeglądzie i kalibracji z dnia

18.11.2015 r., świadectwo wzorcowania z dnia 20.11.2015 r.,

k. 157- 179v;

- instrukcja do alkometru L., opis i specyfikacja produktu,

certyfikat kalibracji alkometru, faktura, karta gwarancyjna,

k. 182-191

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy podziela ustalenia Sądu I instancji, odstępując od ponownego ich przytaczania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja okazała się bezzasadna.

Sąd Okręgowy, po uzupełnieniu postępowania dowodowego poprzez dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentacji technicznej urzędzeń, przy użyciu których dokonano sprawdzenia stanu trzeźwości powoda w dniu 11.03.2017 r. (k. 153), w pełni podziela wnioski, do jakich doszedł Sąd Rejonowy odnośnie podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia przedmiotu sporu.

Rozwiązanie stosunku pracy z powodem na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. było w pełni uzasadnione i nie nastąpiło w sposób niezgodny z prawem. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie świadczy o tym, że zaszły okoliczności wskazane w oświadczeniu z dnia 17.03.2016 r. jako przyczyna zwolnienia oraz że okoliczności te stanowią ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych powoda.

Nie stwierdzono więc błędów Sądu I instancji przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy, przekroczenia zasad swobodnej oceny dowodów wyartykułowanej w art. 233 § 1 k.p.c. ani naruszenia innych przepisów prawa procesowego. W prawidłowo ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy dokonał właściwej subsumpcji i wykładni przepisów prawa materialnego.

Zarzuty apelacji nie podważają zatem zaskarżonego orzeczenia.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy odnieść się winien do zarzutów związanych z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, mającej – zdaniem apelującego – skutkować błędnym ustaleniem okoliczności faktycznych sprawy.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Aby skutecznie podnieść zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. skarżący musi wykazać, że brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub że wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych. Nie jest wystarczające przekonanie skarżącego o odmiennej wadze poszczególnych dowodów i przedstawienie odmiennej oceny, nawet jeśli dokonana przez skarżącego ocena dowodów również nie uchybiła zasadom logiki i doświadczenia życiowego. Tylko bowiem wykazanie, że ocena dowodów dokonana przez sąd jest rażąco wadliwa i sprzeczna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego uzasadnia uznanie, iż ocena dokonana przez sąd wykracza poza ramy określone dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SA w Katowicach z dnia 16.03.2017 r., sygn. akt I ACa 1045/16, LEX nr 2278187). Tym wymogom apelujący nie sprostał.

Prawidłowo ustalono w postępowaniu pierwszoinstancyjnym obecność alkoholu w organizmie powoda w dniu 11.03.2016 r.

Badanie wykonane przez pracodawcę w dniu 11.03.2016 r. wykazało 0,24 ‰ alkoholu o godz. 07:11, co zatwierdzono w notatce służbowej z dnia 11.03.2016 r. Powód przyznał w swoich zeznaniach, że po badaniu w zakładzie pracy „wyszło 0,20-coś”, a za drugim razem „prawie 0,30”.

Wydruki wyników badań przeprowadzonych następnie z udziałem funkcjonariuszy Policji nie pozostawiają wątpliwości: w dniu 11.03.2016r. powód miał w organizmie 0,21 ‰ alkoholu o godz. 07:33 i 0,18 ‰ o godz. 07:36. Protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, gdzie podano dwa ostatnie wyniki, został podpisany przez powoda bez uwag.

Świadkowie B. A., B. S. i prezes zarządu pozwanej D. N. (2) zgodnie opisały przebieg kontroli u pracodawcy, a zeznania te znajdują potwierdzenie w notatce służbowej.

Natomiast zeznania świadków B. S., M. Ż. i M. K. potwierdzały przebieg badania na K. wynikający z dokumentacji – w szczególności protokołu z dnia 11.03.2017 r.

Nie tylko z zeznań pracowników pozwanej i funkcjonariuszy Policji, ale też z dokumentacji urzędzeń użytych w miejscu pracy i na K. wynika, że urządzenia były sprawne i przygotowane do działania. Wynik badań urządzeniami

elektronicznymi jest w pełni wiarygodny, uwzględniając błąd pomiarowy sprecyzowany w dokumentacji danego urzędnika. Warto zaznaczyć, że badanie krwi wcale nie musi prowadzić do dokładniejszych rezultatów, niż badanie urzędnikami użytymi w dniu 11.03.2016 r. (A. G., M. T., Badanie stanu trzeźwości w służbie przy użyciu urządzeń kontrolno-pomiarowych, S. 2011, str. 17-18).

Oddalenie przez Sąd I instancji wniosków dowodowych o przesłuchanie świadków: W. J., J. D., T. R., A. B., S. W., Z. K. było w pełni zasadne. Nie było bowiem istotne to, w jaki konkretnie sposób zachowywał się powód w dniu 11.03.2016 r., tylko czy stawiał się w pracy w stanie po użyciu alkoholu. Ta okoliczność została niezbiecie udowodniona wynikami badań nie tylko z alkomatu pracodawcy, ale też z policyjnego urzędnika. Subiektywne odczucia świadków nie byłyby w stanie zmienić tego stanu rzeczy.

Tak samo zasadnie Sąd Rejonowy oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego – nie było bowiem podstaw, by kwestionować prawidłowość uzyskanych wyników badań, zwłaszcza tych, które odbyły się z udziałem funkcjonariuszy Policji.

Sąd Rejonowy omówił w dostateczny sposób wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy dowody. Wyjaśnił, w jakim zakresie nie dał wiary twierdzeniom powoda i dlaczego, wskazując na ich niezgodność z pozostałym materiałem dowodowym – wynikami badań załączonymi do akt sprawy, obrazującymi poziom alkoholu w organizmie powoda na poziomie 0,21 ‰.

Odnośnie przesłuchanych świadków, Sąd Rejonowy odniósł się do ich zeznań, zwracając uwagę przede wszystkim na ich wzajemną zgodność oraz zgodność z dokumentami zgromadzonymi w sprawie.

Niezależnie od powyższego, Sąd Okręgowy dopuścił dowody uzupełniające, uzyskując w ten sposób pewność co do miarodajności uzyskanych wyników.

Nawet więc uwzględniając błąd pomiarowy alkomatu L., należy stwierdzić, że powód o godz. 07:11 miał co najmniej 0,23 ‰ zawartości alkoholu w organizmie. Jest to już stan po użyciu alkoholu w rozumieniu art. 46 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 26.10.1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 487 ze zm.).

Zgodnie z art. 17 ust. 3 tej ustawy, na żądanie kierownika zakładu pracy, osoby przez niego upoważnionej, a także na żądanie pracownika, o którym mowa w ust. 1, badanie stanu trzeźwości pracownika przeprowadza uprawniony organ powołany do ochrony porządku publicznego. Zabiegu pobrania krwi dokonuje fachowy pracownik służby zdrowia. Do badania stanu trzeźwości stosuje się przepisy, wydane na podstawie art. 47 ust. 2.

Takie badanie odbyło się na K., a na dodatek zostało poprzedzone badaniem wykonanym przez pracodawcę. Badanie wykonane przez pracodawcę również stanowi pełnoprawny środek dowodowy w zakresie ustalenia stanu po użyciu alkoholu. Nawet np. użycie przez pracodawcę nieatestowanego urządzenia do badania zawartości alkoholu w organizmie nie wyklucza zarzucenia pracownikowi stawienia się do pracy po użyciu alkoholu, jeżeli przemawiają za tym inne okoliczności, a pracownik nie skorzystał ze stworzonej mu możliwości weryfikacji wyniku badania (wyrok SN z dnia 22.09.2004 r., sygn. akt I PK 576/03, OSNP 2005/7/91). W niniejszej sprawie urządzenie użyte przez pozwaną spełniało wszelkie wymogi techniczne, podobnie jak urządzenie użyte na K..

Należy przy tym podkreślić, że skoro o godz. 07:11 powód miał co najmniej 0,23 ‰ alkoholu, a o godz. 07:33 i 07:36 zawartość spadała o kilka promili (0,21, 0,18, błąd pomiarowy mniejszy od $\pm 0,02$ mg/l), to o godz. 07:00 (godzina rozpoczęcia pracy) zawartość ta była z pewnością jeszcze większa, niż 0,23 ‰. A przecież powód stawiał się w pracy jeszcze wcześniej, bo o godz. 06:04, zatem wtedy zawartość alkoholu musiała być jeszcze wyraźniej większa.

Postępowanie dowodowe wykazało więc bez żadnych wątpliwości, że powód stawiał się w pracy w stanie po użyciu alkoholu. Przyczyna wskazana w pisemnym oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika jest konkretna, precyzyjna i zgodna z rzeczywistością. Nie doszło więc także do naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego, w tym art. 52 k.p.

Sąd Okręgowy nie ma też wątpliwości co do tego, że w niniejszej sprawie zaszyły okoliczności, w których powodowi nie przysługuje bezwzględnie ochrona wynikająca z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23.05.1991 r. o związkach zawodowych (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 1881). Jeśli bowiem chodzi o zastosowanie art. 8 k.p. do oceny roszczeń działaczy związkowych, wobec których dokonano rozwiązania stosunku pracy lub zmiany jego treści z naruszeniem art. 32 ustawy o związkach zawodowych, należy postawić tezę, że działalność związkowa nie może być pretekstem do nieuzasadnionego uprzywilejowania pracownika w sferach niedotyczących sprawowanych przez niego funkcji. Szeroko do tej kwestii odniósł się Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 03.08.2016 r., sygn. akt I PK 227/15 (LEX nr 2135803), a niniejszy Sąd przedstawił tam wywody oraz poglądy orzecznictwa i doktryny w pełni podziela. W niniejszej sprawie Komisja Zakładowa (...) wzięła w obronę swojego członka, który w świetle okoliczności sprawy nie zasługiwał na ochronę wynikającą z przepisu art. 32 ust. 1 ustawy z 1991 r. Ochrona ta ma służyć zagwarantowaniu niezależności w wykonywaniu zadań związkowych, a nie prowadzić do unikania konsekwencji przez pracownika, który rażąco narusza podstawowe obowiązki pracownicze i stawia się w pracy po użyciu alkoholu. Uwzględnienie roszczeń powoda doprowadziłoby więc do nadużycia prawa do ochrony związkowej, ponieważ byłoby sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa.

O ile więc – wbrew wnioskowi, jakie zdaje się formułować Sąd Rejonowy – zwolnienie powoda bez zgody Komisji nie było formalnie zgodne z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych, ponieważ stanowisko związkowe jest dla pracodawcy wiążące – to jednak okoliczności sprawy nie dają podstaw do skorzystania z uprawnienia przewidzianego w ww. przepisie. Świadczą o tym: rodzaj naruszonego obowiązku (podstawowy obowiązek pracowniczy wymieniony w art. 100 § 2 pkt 3), stopień jego naruszenia (przekroczenie progu z ustawy o wychowaniu w trzeźwości, które prowadziłyby do popełnienia wykroczenia podczas kierowania pojazdem), co najmniej rażące niedbalstwo powoda (brak okoliczności usprawiedliwiających) i wreszcie charakter odpowiedzialności powoda na jego stanowisku (praca polegająca na kierowaniu pojazdem i przy przycince drzew, tj. prace na wysokości z piłą w koszu podnośnika z drugim pracownikiem). Ochrona prowadziłyby do usprawiedliwienia ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, a nie zagwarantowania niezależności w działalności związkowej.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 385 k.p.c., apelację należało oddalić jako bezzasadną (pkt I).

O kosztach zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą (pkt II) orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

SSO Hanna Rawska SSO Bogusław Łój SSR del Ewa Niezabitowska